

ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ

Έν ὁδῷ Φιλέσσα, ἀριθ. 5

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΗΛΗΡΩΤΕΑ 12 ΜΗΝΩΝ

Απο τῆς 1 Ἰανουαρίου ἕως 1 Ἰουλίου

Έν τῷ ἐσῶτ δρ. 8.—Έν τῷ ἐξῶτ. φρ. χρ. 8.

Ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΕΡΓΑΖΕΤΑΙ

ΚΑΙ ΔΙΑ ΤΜΗΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΣΧΟΛΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Α' Μετάφρασις Γραφῆς ἀπορριφθεῖσα. — Β' Τὸ ζήτημα τῶν μεταφράσεων τῆς Γραφῆς. — Γ' Ἐκδόσις Νέας Γραφῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ ἐκδόσις ἐν Αῤῥαῖς. — Δ' Ἐκδόσις τῆς Νέας Γραφῆς ὑπὸ τοῦ Συλλόγου τῆς «Ἀναπλάσεως», ὑπὸ Κ. Α. Διαληστῆ. — Ἰωάννου Σκαλτσούνη «Θρησκεία καὶ Ἐπιστήμη» — Δημιῶδης τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀπολογητικὴ, ὑπὸ Μιχ. Ι. Γαλανοῦ. — Τί νόμος καὶ τί Εὐαγγελικὸς νόμος Α', ὑπὸ Τιμοθ. Ἀναστασίου. — Οἱ ἔμπρησταὶ τῶν ψυχῶν. — Δικαιοσύνη — Ἐπίεικεια. — Ἡ Χριστιανικὴ ὑπερηκότης. — Σπῆλαιον καὶ ἀνάκτορον. — Ἡ εὐτυχία τοῦ ἀσεβοῦς. — Ἀρχιερεῖς αἱ «Ἀναπλάσεως». — Ποικίλα. — Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον τῆς 28 Μαρτίου καὶ 4 Ἀπριλίου. — Οἱ διδάξαντες εἰς τὰς λαϊκὰς σχολὰς τῆς «Ἀναπλάσεως» κατὰ τὴν προσεχῆ ἐβδομάδα.

Α'

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΓΡΑΦΗΣ ΑΠΟΡΡΙΦΘΕΙΣΑ

Κόρη τις μετάφρασε τὴν Νέαν Γραφήν εἰς τὴν κοινὴν γλῶσσαν καὶ παρέδωκε τὴν μετάφρασιν εἰς τὴν Α. Μ. τὴν Βασιλισσαν ἡμῶν, ὅπως δι' αὐτῆς ὑποβληθῇ εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον καὶ τυχοῦσα ἐγκρίσεως ἐκδοθῇ. Ἡ Α. Μ. ἐπιθυμοῦσα ἐν τῇ διακρινούσῃ αὐτὴν εὐσεβείᾳ τὴν θρησκευτικὴν μέρφωσιν τοῦ λαοῦ, ὑπέβαλε τὴν δημώδη τῆς κόρης μετάφρασιν διὰ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον πρὸς ἐγκρίσιν. Ἄλλ' ἡ μετάφρασις τῆς κόρης, ἐσφαλμένη καὶ ἀκατάλληλος, ἀπερρίφθη. Ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου συνελθόντα εἰς τὰ ἀνάκτορα παρὰ τῇ Α. Μ. τῇ Βασιλισσῇ τὰ μέλη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου συνδιέσχθησαν πρὸς αὐτὴν καὶ ἀνέπτυξαν τοὺς λόγους, δι' οὓς ἀπέρριψαν τὴν τῆς κόρης μετάφρασιν.

Β'

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΩΝ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΝ ΤΗΣ ΓΡΑΦΗΣ

Ἐνεκα τοῦ ἀνωτέρω γεγονότος ἐκινήθη ἐν τῷ καθημερινῷ Ἀθηναϊκῷ τύπῳ τὸ ζήτημα τῶν μεταφράσεων τῆς Γραφῆς.

Ἄλλοι ἐκηρύχθησαν ὑπὲρ αὐτῶν, ἄλλοι δὲ κατ' αὐτῶν ἀπολύτως, τινὲς δὲ ἐν τῇ μέσῃ ἐτάχθησαν.

Οἱ πρῶτοι εἶπον· Πρέπει νὰ μεταφρασθῶσιν αἱ Γραφαί, διότι δὲν κατανοεῖ τὸ ἀρχαῖον κείμενον ὁ λαός· διότι διὰ τῶν μεταφράσεων θὰ φωτισθῇ καὶ θὰ ἡθικοποιηθῇ· διότι δὲν πρέπει νὰ μένῃ ἡ γνώσις τοῦ Θεοῦ λόγου προνόμιον εἰς μόνον τὸν κλῆρον.

Οἱ δεύτεροι εἶπον· Δὲν πρέπει νὰ μεταφρασθῶσιν αἱ Γραφαί, διότι τὸ ἀρχαῖον κείμενον εἶνε εὐληπτόν· διότι αἱ μεταφράσεις δὲν καθίσταναι τὸ νόημα εὐληπτότερον· διότι εἶνε κίνδυνος μὴ νοθευθῇ τὸ κείμενον· διότι αἱ ἅγαι Γραφαί ἀποβάλλουσι τὴν ἱερότητά των ἐκχυδαίζονται καὶ οἰοεὶ βεβηλοῦνται· διότι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἀπηγόρευσε τὰς μεταφράσεις· διότι θὰ ζημιωθῇ ἡ γνώσις τῆς ἀρχαίας γλώσσης, παραμελουμένης τῆς ἀναγνώσεως τοῦ ἀρχαίου κειμένου· διότι διὰ τῶν μεταφράσεων θὰ γίνῃ ὁ λαός εὐάλωτος εἰς τὰς ἐφόδους τῶν διαμαρτυρομένων.

Τοιοῦτοι οἱ ὑπὲρ τῶν μεταφράσεων λόγοι καὶ οἱ κατ' αὐτῶν. Οἱ λόγοι οὗτοι πρέπει νὰ ἐξετασθῶσι λεπτομερῶς, διὰ νὰ γνωστῇ ἀσφαλῶς ἂν καὶ κατὰ πόσον ἔχονται ἀληθείας. Ἀναθάλλοντες δ' ἐπὶ τοῦ παρόντος τὴν ἐπὶ τούτων ἔρευναν, δὲν ὀκνοῦμεν νὰ προδηλώσωμεν ὅτι συντασσόμεθα μετὰ τῶν ἐν τῇ μέσῃ τεταγμένων, φρονούντες ὅτι ἡ μέση αὕτη θέσις ἔχει ὑπὲρ ἐκείτης τοὺς ἰσχυροτέρους τῶν λόγων, οὓς ἐπιφύλασσόμεθα νὰ ἐκθέσωμεν.

Γ'

ΕΚΔΟΣΙΣ ΝΕΑΣ ΓΡΑΦΗΣ ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΙΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Μεγάλῃ χρηματικῇ προσφορᾷ ἐγένετο εἰς τὸν Παν. Οἴκου=μενικὸν Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως Κωνσταντῖνον τὸν Β' πρὸς ἐκδόσιν τῆς Νέας Διαθήκης εἰς τὸ ἀρχαῖον κείμενον. Ἡ ἐκδόσις αὕτη ἐναργεῖται ἐκεί ἐπιμελείᾳ τῶν καθηγητῶν τῆς ἐν Χάλκῃ Θεολογικῆς Σχολῆς.

Μέχρι σήμερον ὁ Ὁρθόδοξος Λαὸς πορίζεται ὡς ἐπὶ τὸ

πλείστον τὰ βιβλία τῶν ἁγίων Γραφῶν καὶ αὐτὰ τοῦ ἀρχαίου κειμένου ἀπὸ τῆς Βιβλικῆς Ἑταιρίας τοῦ Λονδίνου διὰ τὸ εὖνον αὐτῶν καὶ εὐχέλριστον. Ἡ δὲ θὰ ἔχωμεν εὖνον ἐπίσης καὶ εὐχέλριστον τὴν ἔκδοσιν τῆς Μεγάλης Ἑκκλησιαστικῆς Κωνσταντινουπόλεως εἰς τὸ ἀρχαῖον κείμενον φέρουσιν ἐπὶ πλέον τὸ κύρος τῆς ἀνωτάτης Ὁρθόδοξου Ἑκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς καὶ ἀνυπόπτως ἀγοραζομένην ὑπὸ τοῦ Ὁρθόδοξου Λαοῦ.

Εὐχέλς ἔργον θὰ ἦτο ἂν ἐγίνετο καὶ πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἑκκλησίας τῆς Ἑλλάδος παρὰ τινος ὁμογενοῦς μεγάλης χρηματικῆς προσφοράς πρὸς ἐπίσημον μετάφρασιν καὶ ἔκδοσιν εὖνον καὶ εὐχέλριστον τῆς Νέας Γραφῆς καὶ τῆς Παλαιᾶς κατὰ τοὺς ἑβδομήκοντα ἐπιμελεῖα τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ ἐν Ἀθήναις Πανεπιστημίου. Διότι τοιαύτη μετάφρασις πλείστους θὰ εἶχε τοὺς ὑπὲρ αὐτῆς λόγους καὶ ἐλαχίστους τοὺς πολέμους, ὅχι δὲ μικρὰν τὴν ὀφέλειαν εἰς τὸ Ὁρθόδοξον Πλῆρωμα θὰ παρήχεν. Ἀλλὰ περὶ τούτου ἄλλοτε.

Ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲ λέγομεν ὅτι καὶ αἱ ἔκδοσις τοῦ ἀρχαίου κειμένου τῶν Γραφῶν ἔχουσι τὴν χρησιμότητά των· καὶ αἱ κατὰ λέξιν μετάφρασις τοῦ ἀρχαίου κειμένου τῶν Γραφῶν ἐγκρινόμεναι ὑπὸ τῶν Ἑκκλησιαστικῶν Ἀρχῶν ἔχουσι τὴν χρησιμότητά των· καὶ αἱ σύντομοι ἐρμηνεῖαι καὶ αἱ μακρὰ τοιαῦται, ὁρῶς γινόμεναι, ἔχουσι τὴν χρησιμότητά των. Πολλὰ τὰ καλὰ, καὶ ἕκαστον ἔχει τὴν ἰδίαν ὀφέλειαν, πάντα δὲ συμβιβάζονται. Τὸ δὲ διαιρεῖν καὶ συγκρούειν τὰ καλὰ πρὸς ἄλληλα οὔτε ὀρθὸν εἶνε οὔτε ὀφελίμον.

Δ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΓΡΑΦΗΣ ΥΠΟ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΤΗΣ «ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἡ ἔκδοσις τῆς Νέας Γραφῆς ὑπὸ τοῦ Συλλόγου τῆς «Ἀναπλάσεως», ἥς ὁ πρῶτος τόμος ἐνεκρίθη ἤδη ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ μετὰ μικρὸν παρέχεται εἰς τὸ δημόσιον, δὲν εἶνε μετάφρασις, ἀλλ' εἶνε ἔκδοσις τοῦ ἀρχαίου κειμένου, μὲ σύντομον ἐρμηνείαν ἐν παραφράσει καὶ σημειώσεσι καὶ μὲ προσευχὰς ἐγκειμένης καὶ ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἑκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ὁ δὲ φίλος Δάδ, πρὶν προσαγγῆ τὴν δᾶδ αὐτοῦ, τὴν αὐτόφωτον ἢ ἑτερόφωτον, διὰ τὴν μεταβᾶν εἰς τέφραν τὰς ἐκ τῆς ἔκδοσεως ταύτης ὀφείλει, ἔπρεπε νὰ ἀναμείνῃ νὰ ἴδῃ καὶ γνωρίσῃ πρότερον τὸ ἐκ προκαταλήψεως κατακρινόμενον βιβλίον. Καὶ ἐπειδὴ δὲν πρέπει νὰ καταλογισώμεν ἐν τῇ πρώτῃ κρίσει βαρὺ τι ἱλατήριον, εἰμὴ σπουδὴν μόνον ἀκαίρον, θὰ ἀναμείνωμεν τὰς δευτέρας σκέψεις, τὰς σοφωτέρας, παρὰ νέου, δὲν ἐκτιμῶμεν καὶ μετὰ τὴν ἀδικον κρίσιν τοῦ.

Ἡ δὲ ἐκτιθέμεθα ἐνταῦθα τοὺς λόγους, δι' οὓς ἡ ὑπὸ τὴν ἐπίτιμον Προεδρείαν τοῦ σεβ. Μητροπολίτου Ἀθηνῶν Ἐπιτροπὴ τοῦ Συλλόγου τῆς «Ἀναπλάσεως» πρὸς διάδοσιν τοῦ ἁγίου λόγου ἐθεώρησε ὅσον νὰ ἐκδόσῃ τὴν Νέαν Γραφὴν ὅχι ἄνευ τοῦ ἀρχαίου κειμένου, ὅχι κατὰ μετάφρασιν, ὅχι μὲ

μακρὰν ἐρμηνείαν, ἀλλὰ μὲ τὸ ἀρχαῖον κείμενον, μὲ σύντομον ἐρμηνείαν καὶ μὲ προσευχὰς.

Ἡ ἐπιτροπὴ ἔκρινεν ὅτι ἐν τῇ ὑπὸ τοῦ Συλλόγου τῆς «Ἀναπλάσεως» ἔκδοσιν τῆς Καινῆς Διαθήκης κατὰ τεύχη ἔπρεπε νὰ ὑπάρχῃ τὸ ἀρχετύπον κείμενον διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους:

α') Διότι σκοπὸς πάσης ἐρμηνείας ἢ παραφράσεως ἢ μεταφράσεως εἶνε ἡ κατανόησις αὐτοῦ τοῦ ἱεροῦ κειμένου, ὅπερ διὰ τοῦτο πρέπει νὰ παρατίθῃται, ὅπως ὑπάρχῃ πάντοτε πρόχειρον εἰς παραβολὴν μετὰ τῶν ἀντιστοιχῶν χωρίων τῆς ἐρμηνείας ἢ παραφράσεως.

β') Διότι τὸ ἀρχετύπον κείμενον φέρει τὸ θεόπνευστον κύρος.

γ') Διότι τὸ ἀρχετύπον κείμενον φέρει τὸ κάλλος καὶ τὸ ὕψος τῆς θαυμάσου πρωτοτυπίας.

δ') Διότι ἡ τοῦ ἀρχετύπου κειμένου κατανόησις ἐθίζει εἰς τὴν τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς γλώσσης.

ε') Διότι τὸ ἀρχετύπον κείμενον ἀναγινώσκεται ἐν τοῖς νοῦς, καὶ κατὰ τὴν γλῶσσαν αὐτοῦ εἰσι συντεταγμέναι αἱ ἀκολουθίαι, ἐν αἷς ὁ λαὸς δὲν πρέπει νὰ παρευρίσκηται ἀκούων ἀλλὰ μὴ ἐννοῶν, διότι οὕτω δὲν ἐπιτυγχάνεται ἡ ὀφειλόμενη τῷ Θεῷ ἐν πνεύματι λατρεία.

Ἡ Ἐπιτροπὴ ἔκρινεν ἐπίσης ὅτι ἐν τῇ ἔκδοσιν τοῦ Συλλόγου τῆς «Ἀναπλάσεως» δὲν ἔπρεπε νὰ ὑπάρχῃ μετάφρασις κατὰ λέξιν διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους:

α') Διότι ἡ κατὰ λέξιν μετάφρασις εἶνε ἐρμηνεία ὅχι τοῦ πνεύματος, ἀλλὰ τοῦ γράμματος, τοιαύτη δ' ἐρμηνεία μόνον ἀρκεῖ ὅπου ὑπάρχουσι μόνον ἀπλὰ διηγήσεις.

β') Διότι ἡ κατὰ λέξιν μετάφρασις, ἀπλοποιούσα τὴν φράσιν, ἀλλὰ μὴ καθορίζουσα τὴν ἔννοιαν, ἐστὶν εἰς τὸν ἀδαὴ λαὸν κινδυνώδης, παρέχουσα πολλὰς ἀφορμὰς παρανοήσεως καὶ ἀποπλανήσεως, ὅποταν μάλιστα σπανίζωσι μὲν αἱ ἐν ὀρθόδοξῳ πνεύματι ἐρμηνευταί, περιτρέχωσι δὲ τὰς ὁδοὺς οἱ σπρεθλοῦντες τὸν θεῖον λόγον κατὰ τὸ ἐκάστη δοκοῦν.

γ') Διότι κατὰ λέξιν μετάφρασις τοῦ Εὐαγγελίου ὑπάρχει ἂν δὲ τοιαύτην ἐπιλοπύνη καὶ ὁ Συλλογος, δὲν θὰ παρήχεν εἰς τὸ Ὁρθόδοξον Ἑλληνικὸν Γένος τι, οὐ ἐστὶ χρεῖα. Ἔστι δὲ χρεῖα λαϊκῆς ἐρμηνείας τῆς Καινῆς Διαθήκης.

Ἡ ἐπιτροπὴ ἔκρινεν διὰ τοῦτο ὅτι ἐν τῇ ἔκδοσιν τοῦ Συλλόγου τῆς «Ἀναπλάσεως» ἔπρεπε νὰ ὑπάρχῃ μετὰ τοῦ ἀρχετύπου κειμένου ἐρμηνεία ἐν παραφράσει διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους:

α') Διότι ἡ ἐρμηνευτικὴ παράφρασις εἶνε σύντομος, ζωηρὰ, τερπνὴ, εὐκόλος, καὶ παρέχει ἐλπίδας, ὅτι θὰ κεραιτῇ πρὸς φιλὰς ἀνάγνωσμα εἰς τὸν ὀρθόδοξον λαόν.

β') Διότι τὰ ὅρια τῆς ἐρμηνευτικῆς παραφράσεως εἰσιν εὐρεῖα ἱκανῶς, ὥστε δι' αὐτῆς νὰ ἐρμηνευθῇ λαϊκῶς τὸ ἀγνόν εὐαγγελικὸν πνεῦμα, ὅσον ἐτηρήθη διὰ τῶν παραδόσεων τῆς Ὁρθόδοξου ἡμῶν Ἑκκλησίας.

γ') Διότι διὰ τῆς ἐρμηνευτικῆς παραφράσεως δύναται

ἡ προφυλάσσωνται οἱ πολλοὶ ἀπὸ πάσης παρανοήσεως καὶ παρερμηνείας, ἥτις ἐνδεχόμενον νὰ πρέλθῃ ἐκ τῆς μόνον αὐτῆς λέξιν μετάφρασεως.

δ') Διότι πᾶσα ἄλλη ἐρμηνεία, πολὺτιμος διὰ τοὺς εἰλικῶς ἐγκύπτοντας εἰς τὴν σπουδὴν τῶν ἁγίων Γραφῶν, εἶνε ῥοφή δύσπεπτος διὰ τὸν στόμαχον τῶν πολλῶν, ἐκτενῆς καὶ ὀσληπτος καὶ φορτικὴ δι' αὐτοὺς οὕσα, ἀταλαίπωρον ἐπιθυμοῦντας τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἐπὶ τὰ ἐτόιμα μᾶλλον τρέπομένους.

Ἐν τῇ συντόμῳ παραφραστικῇ ἐρμηνείᾳ ἐτηρήθησαν οἱ ἐξῆς κανόνες

α') Ἐπειδὴ ἡ ἐρμηνευτικὴ παράφρασις μετέχει τῆς μετάφρασεως καὶ ἐρμηνείας, ὅπου μὲν ἐν τῷ κειμένῳ ὑπάρχει ἡ πλὴθὺς διήγησις, ἐκεῖ ἡ παράφρασις προσεγγίζει μᾶλλον τῇ μετάφρασει· ὅπου δὲ ἐν τῷ κειμένῳ ὑπάρχει νόημα δύσληπτον, ἐκεῖ ἡ παράφρασις προσεγγίζει μᾶλλον τῇ ἐρμηνείᾳ τηροῦσα κατὰ τὸ δυνατόν τὴν μορφήν τοῦ κειμένου.

β') Ἐπειδὴ ἡ παράφρασις ἔδει νὰ ᾖ λαϊκὴ, διὰ τοῦτο ἐν αὐτῇ γίνεται χρῆσις λέξεων καὶ τύπων καὶ φράσεων καὶ συντάξεων τῶν μᾶλλον συνήθων εἰς τοὺς πολλοὺς.

γ') Ἐπειδὴ ἡ παράφρασις εἶνε ἐρμηνευτικὴ, διὰ τοῦτο ὅπως ἐρμηνεύσῃ τὸ ὑπὸ τοὺς τύπους τοῦ λόγου κεκρυμμένον πνεῦμα καὶ καταστήσῃ κατάδηλον τὴν ἔννοιαν αὐτοῦ, κατ' ἀνάγκην, πᾶσαν ἀλλογορίαν, ἢ μεταφοράν, ἢ παραβολήν, ἢ εἰκονικὴν ἢ ἀφρημένην ἢ βραχυλόγον ἑκφρασίαν, ἢ αἰνιγματὶκὴν ἢ ὁμηγερέα παρρησίαν, ὡς δυνατόν, κυριολεκτικῶς ἢ συγκεκριμένως ἢ ἐν ἀναπτύξει. Ὅπου δὲ ἡ ἀλληλουχία τῶν ἰδεῶν εἶνε δύσληπτος ἐνεκα τῆς ζωηρᾶς ἀλματικῆς ἐκφράσεως, ἐκεῖ παρατίθεται πρὸς πληρῶσιν τοῦ χάσματος, ὅπερ ἀνοίγεται πρὸς τῆς ἀδαοῦς διανοίας, ἡ ὑπονοουμένη ἔννοια πρὸς διασάφεισιν τῆς σειρᾶς τοῦ λόγου.

Ἡ Ἐπιτροπὴ τέλος ἔκρινεν ὅτι ἐν τῇ ἔκδοσιν τοῦ Συλλόγου τῆς «Ἀναπλάσεως» ἔδει μετὰ τοῦ ἀρχετύπου κειμένου καὶ τῆς ἐρμηνευτικῆς παραφράσεως νὰ ὑπάρχωσι καὶ ἱσαριθμοὶ πρὸς τὰ κεφάλαια ἐκάστου βιβλίου προσευχαὶ ἐκ τοῦ πνεύματος αὐτῶν συντασσόμεναι, διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους:

α') Διότι αἱ προσευχαὶ δύναται νὰ συμπληρώσωσι τὴν ἐρμηνείαν, χωρεῖσαι καὶ πέρα τῶν ὁρίων τῆς παραφράσεως, συγκεφαλαιώσωσι τὰ ἐξ ἐκάστου κεφαλαίου ἡθικὰ πορίσματα καὶ παρέχουσαι προσφόρως κατεργασμένας τὰς εὐαγγελικὰς ἰδέας εἰς εὐχερῆ ἀφομοίωσιν αὐτῶν ἐν τῇ συνειδήσει τοῦ ἀναγινώσκοντος.

β') Διότι τὸ προσεύχεσθαι ἐλευθέρως ἐν τῷ πνεύματι τοῦ Εὐαγγελίου ἐν γλώσσῃ καταληπτῇ ἐστὶν ἐκ τῶν οὐσιωδῶν στοιχείων τῆς ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ λατρείας, εἰς ἣν ἀδυνατεῖ νὰ ἀναχθῇ ὁ λαὸς καὶ δι' ἄλλου μὲν λόγους, ἀλλὰ καὶ διότι στερεῖται προσευχῶν ἐν τῇ γλώσσῃ αὐτοῦ πρακτικῶν καὶ καταληπτῶν.

γ') Διότι ὁ καταβάλλων τὴν πρὸς ἔκδοσιν δαπάνην ἀρχιμανδρίτης κ. Μελέτιος Βαγιανέλλης παραδέξατο καὶ ὥρισεν ὅτι ἐν τῇ ἔκδοσιν τοῦ Συλλόγου τῆς «Ἀναπλάσεως» περιέ-

χωνται μετὰ τοῦ ἀρχετύπου κειμένου καὶ τῆς παραφράσεως καὶ προσευχαί.

Τοιαύτη ἡ ἔκδοσις τοῦ Συλλόγου τῆς «Ἀναπλάσεως», ἥς ἡ χρησιμότης καὶ ὀφέλεια θὰ καταδειχθῇ εὐθὺς ὡς ἐκδοθῇ καὶ ἀναγνωσθῇ ὁ πρῶτος αὐτῆς τόμος.

Κ. Α. Διαλυνάς

ΙΩΑΝΝΟΥ ΣΚΑΛΤΣΟΥΝΗ ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΗ

ΔΗΜΩΔΗΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΥ ΑΠΟΛΟΓΗΤΙΚΗ

Ὅτε ἐν ἔτει 1882 ἐδημοσίευσεν ὁ κ. Σκαλτσούνης εἰς τὴν Ἱταλικὴν τὸ σύγγραμμά αὐτοῦ «Uomo e materialismo», τὸ πασίγνωστον περιοδικὸν «Ἀνθολογία τῆς Ρώμης» συνεβούλευεν ὅπως πᾶς Ἱταλὸς οἰκογενειάρχης ἀπρομηθευθῇ διὰ τὴν οἰκογένειαν αὐτοῦ ἐν ἀντίτυπον τῆς λαμπρᾶς συγγραφῆς.

Ὁ κηδόμενος τῆς ἐλληνικῆς κοινωνίας τὴν αὐτὴν προτροπὴν θὰ ἠδύνατο νὰ τῇ ἀπευθύνῃ διὰ τὴν πρό τινος περατωθεῖσαν δευτέραν ἔκδοσιν τῆς «Θρησκείας καὶ Ἐπιστήμης», εἰς ἣν ὁ κ. Σκαλτσούνης προσέθηκε καὶ δευτέρον μέρος ὑπὸ τὸν τίτλον «Δημῶδης τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀπολογητικὴ».

Ἐν τῇ νεωτέρᾳ ἱστορίᾳ τῶν ἐλληνικῶν Γραμμάτων οὐδεμία συγγραφή ἔτυχε τοιαύτης δεξιώσεως, ὅσας ἡ «Θρησκεία καὶ Ἐπιστήμη» τοῦ Σκαλτσούνῃ ἅμα τῇ πρώτῃ αὐτῆς ἐμφανίσει. Ἦτο θέρος τοῦ 1882, ὅτε ἐπεφάνη καὶ εἰς τὴν πατρίδα μου ἐν ἀντίτυπον τῆς. Ὅλοι οἱ φοιτηταί τότε, παραιτήσαντες πᾶσαν ἄλλην ἀσχολίαν, συνεκεντρώμεθα μετὰ σπουδῆς ἀνὰ πᾶσαν προίαν, ὅπως ἐντυφλώσωμεν εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῆς. Καὶ μετὰ μῆνα οἱ πλείονες, προμηθευθέντες ἴδια ἀντίτυπα, ἐνεκύψαμεν αὐτῇ μετὰ πάθους εἰς τὴν μελέτην αὐτῆς.

Ὁμοίᾳ ὑπῆρξεν ἡ ἐπιβολὴ τῆς «Θρησκείας καὶ Ἐπιστήμης» ἀπανταχοῦ σχεδὸν τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ὅλοι οἱ θλιβόμενοι, διότι ἡ πίστις ἐπολεμειτο ἀγρυπτικῶς ἐν ὀνόματι ψευδοῦς ἐπιστήμης, ἠσθάνθησαν εὐφρόσυνον ἀνακούφισιν καὶ ἐδόξασαν τὸν Θεόν. Καὶ ὅλοι οἱ θέλοντες νὰ διασπείδωσι πάντα πειρασμὸν ἀμφιβολίας, καὶ οἱ διακινούμενοι νὰ ἔχωσιν εἰς χεῖρας τῶν φιμωτῶν διὰ τὸ στόμα τῆς ἀλαζύνος ἀσεθείας, προσέδραμον εἰς τὴν «Θρησκείαν καὶ Ἐπιστήμην». Διὰ τὸ εἶναι αὐτὴν εἰς χεῖρας τῶν πιστῶν ἀσφαλεστάτην εἰς ἀμυννὴν καὶ ἀποτελεσματικωτάτην εἰς ἐπίθεσιν. Ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ ἔκειτο δύναμις· δύναμις πολυμαθείας· δύναμις ἀμεροληψίας· δύναμις εὐθυκρίας· δύναμις σαφηνείας· καὶ τέχνης δύναμις καὶ στρατηγικῆς καὶ μεθοδικότητος. Τακτικὴ ὁρμητικὴ καὶ σφοδρὰ ὅχι, ἀλλὰ θριαμβευτικὴ καὶ νικηφόρος. Ἡ κύκλωσις τοῦ ἀντιπάλου ἡρέμα διενεργουμένη, ἀλλὰ καὶ μεγαλοπρεπῶς καὶ ἀσφαλῶς. Ἀποκλεισμός πλήρης· πάσης ὁδοῦ καὶ πάσης διεξόδου καὶ πίσεως ἀτραποῦ. Τὸ δίκτυον ἐμπρός, ὀπίσω, ἀριστερὰ, δεξιὰ. Καὶ ἡ ἐφοδος φιλική, προσηνής, πατρικὴ. Ὡστε νὰ ἐπακολουθῇ ἡ παράδοσις διὰ πειθοῦς καὶ ὁ ἡττημένος νὰ

αίσθηται την ανάγκην ὅπως ἀμείψῃ δι' ἀσπασμοῦ εὐγνωμοσύνης τὸν νικητὴν.

Βιβλίον γραφὲν μετὰ τὴν γαλήνην τοῦ ἐπιστήμονος, καὶ μετὰ τὸν ἐνθουσιασμόν τοῦ πιστοῦ. Βιβλίον φωτός· καὶ βιβλίον ζωῆς. Καθιστῶν ἰσχυροτέρους τοὺς ἰσχυροὺς· στερεῶν τοὺς κλονιζομένους· τραυματίζον θανάσιμως τοὺς ἐναντίους, ἀλλ' ὅπως τοὺς ἐπαναφέρει εἰς νέαν ζωὴν.

Τοὺς θέλοντας βεβαίως· διότι ὑπῆρξαν καὶ οἱ μὴ θέλοντες· οἱ ἀθεράπευτοι οὗτοι· οἱ μαινόμενοι· οἱ πεπωρωμένοι. Ἀλλ' ὁ σκοπὸς ἐπετεύχθη· καὶ διὰ τοῦτο προσφωτῶς ἐλέχθη περὶ τοῦ συγγραφῆς τῆς «Θρησκείας καὶ Ἐπιστήμης», ὅτι συνέλαβε τὸν βούλν τοῦ ὕλισμου ἀπὸ τῶν κεράτων.

Πρὸ τοῦ βιβλίου τούτου ἡ ἀγυρτεία τοῦ ὕλισμου ἤδυνετο νὰ συλλάβῃ καὶ ἀθωότερα θέματα· διὰ τὸ εἶναι αὐτὰ ἄνευ γνώσεως καὶ ἄνευ φωτός καὶ ἄνευ θώρακος καὶ ἄνευ ἀμύνης. Μετὰ τὸ βιβλίον αὐτὸ κυριεύονται καὶ πίπτουσι μόνον οἱ θέλοντες καὶ οἱ ἀγνοοῦντες. Βύτυχως ἔκτοτε ὁ κύκλος τῶν θυμάτων τούτων περιορίσθη καὶ αἱ τάξεις τῶν ἡραιώθησαν ἐπαισθητῶς.

Ἐπῆλθε δὲ καὶ ἀντίδρασις, καὶ οἱ τὸν ὕλισμόν δὲν ἐδεχόμεθα, ἀπὸ τῆς ἀμύνης προέβημεν εἰς τολμηρὰν ἐπίθεσιν. Τὰ ἐν ὀνόματι τῆς ἐπιστήμης ὕλιστικὰ φαιδλαταρίσματα ἐτραπήσαν τὴν ἄγουσιν πρὸς τὴν χρεωκοπίαν. Εἰς πόλεις, εἰς νήσους, εἰς χωρία, τοῖς ἀντετάχθη ὡς φυλακτῆριον καὶ ὡς δύναμις ἐξορκισμοῦ ἡ «Θρησκεία καὶ Ἐπιστήμη». Ὅπλον ἰσχυρόν, ἀλλὰ καὶ θαυμασιῶς εὐκόλον εἰς χειρισμόν. Ἐπαρκὲς διὰ τὸν ἐπιστήμονα· ἀλλὰ καὶ ἐπιτῆδειον εἰς χεῖρας τοῦ δημοδιδασκάλου, τοῦ ὁπωδήποτε ἀναπτυγμένου ἐμπόρου, τοῦ ὁπωσοῦν μορφωμένου κληρικοῦ. Καὶ διὰ τοῦτο περισπούδαστον καὶ πολυαγάπητον· ἐπομένως δὲ καὶ περιζήτητον. Καὶ ἐνταῦθεν ἐξηγείται πῶς ἦδη ἀπὸ τοῦ 1888 εἶχον ἐξαντληθῇ αἱ 5 χιλιάδες ἀντιτύπων τῆς πρώτης ἐκδόσεως, πολυάριθμοι δ' ἔκτοτε εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς «Ἀναπλάσεως» ἀπηυθύνθησαν αἰτήσεις διὰ τὴν «Θρησκείαν καὶ Ἐπιστήμην».

Εἰς τὴν κοινὴν ταύτην ἐπιθυμίαν ἐνδίδων ὁ κ. Σκαλτσούνης προέβη εἰς δευτέραν αὐτῆς ἐκδοσιν, ἐν ᾗ συμπεριέλαβε τὰ ἐξαγόμενα νέων ἐρευνῶν τῆς ἐπιστήμης τοῦ μεταξὺ χρόνου, προσέθηκε δὲ ὡς δευτέρον μέρος ἀδημῶδη τοῦ χριστιανισμοῦ ἀπολογητικὴν. Καὶ τοιοῦτοτρόπως τὸ ὅλον ἔργον ἀνταποκρίνεται εἰς πᾶσαι τὰς πνευματικὰς ἀνάγκας τοῦ ἀγαγνώστου καὶ μέλλει νὰ παράσχῃ μέζοντος ὑπηρεσίας εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἡμῶν καὶ τὸ ἔθνος. Διὰ νὰ πιστεῦσῃ τις, εἶνε ἀνάγκη πρὸ παντός νὰ θεωρήσῃ ὡς ψεύδος τὸν ὕλισμόν καὶ νὰ πεισθῇ ὅτι αἱ περὶ Θεοῦ Δημιουργοῦ, αἱ περὶ πνευματικότητος καὶ ἀθανασίας τῆς ψυχῆς, καὶ αἱ περὶ ἐλευθερίας καὶ θελήσεως ἰδέαι καὶ πεποιθήσεις ὅχι μόνον δὲν ἀναιροῦνται ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης, ἀλλὰ καὶ ἐπιχυροῦνται ὑπ' αὐτῆς. Τοῦτο πρῶτον· πρὶν ἢ ὁ αἷτος σπαρῇ, εἶνε ἀνάγκη νὰ κατακαῖται αἱ ἄκαυτοι καὶ ν' ἀγοιγῶσιν αὐλακες. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἀρκεῖ. Ἡ προπαρασκευὴ αὕτη τότε εἶνε σκόπιμος, ὅταν ἐπικολουθήσῃ ἐργασία πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς σποράς καὶ καρποφορίας, ὅταν διάνοια καὶ καρδιά διανοιγῶσι πρὸς τὸν λόκκον τοῦ σίτου τοῦ Ἰησοῦ, ὅταν ἡ ἐν γένει πίστις εἰδικευθῇ, κρη-

ταιωθῇ καὶ ἐξαγιασθῇ ὡς χριστιανικὴ πίστις, καὶ ὅταν αὕτη κατανοηθῇ ὡς ἀλήθεια, ὡς δύναμις, ὡς ἀνάστασις, ὡς παραμύθια, ὡς φῶς, ὡς ζωὴ. Καὶ τοῦτο ἐπιτυγχάνεται διὰ τοῦ δευτέρου μέρους τοῦ νέου ἔργου, ὅπερ φέρει τὸν τίτλον αὐτῆς μῶδης τοῦ χριστιανισμοῦ ἀπολογητικῆς.

Γνωρίζων τὰ πνεύματα πλείστον λογίων ἡμῶν καὶ ἐπιστῆς μόνων, δὲν δύναμαι νὰ μὴ ἐξάρω τὴν μεγάλην χρησιμότητα τῆς νεωτέρας ταύτης ἐργασίας τοῦ κ. Σκαλτσούνη, οὐδ' ἀκνῶ νὰ χαρακτηρίσω αὐτὴν ὡς τὸ πλέον χαρμύσσονον ἐθνικὸν γεγονός. Εἶνε αὕτη ἐργασία δημῶδης, μόνον διότι εἶνε τοιαύτη ἡ σαφήνεια καὶ ἡ μέθοδος τῆς, ὥστε καὶ οἱ ἀπλούστεροι ὁικννται νὰ παρακολουθήσωσιν αὐτὴν· ἀλλ' εἶνε ἕνα ἐργασία σπουδαία καὶ σοφῇ, ἀξία τῆς ὑποθέσεως, καὶ ἀξία ἐκείνου, ὅστις τὴν ἐφιλοτέχνησε, προωρισμένη νὰ ἐνισχύσῃ τὴν χριστιανικὴν συνείδησιν τοῦ Ἑλληνισμοῦ, νὰ καθαιρέσῃ πολλῶν ἀπίστων τὸ φρόνημα καὶ νὰ κρατύνῃ τὴν πεποιθῆσιν ὅτι μόνον ἡ ἀμάθεια καὶ ἡ πονηρία δύνανται νὰ παραγνωρίζωσι τὸ θεανδρικὸν πρόσωπον τοῦ Ἰησοῦ καὶ νὰ ὑποτιμῶσι τὴν ἄπειρον ἡθικὴν δύναμιν ἡμερώσεως, τάξεως, ἀγάπης, δικαιοσύνης, ἀδελφότητος καὶ πολιτισμοῦ, ἣν ἐγκλείει ἡ ζωὴ τῆς πίστεως τοῦ καὶ τοῦ Βυαγγελίου του. Πάντα τὰ μεγάλα προβλήματα τῆς χριστιανικῆς πίστεως, πάντα τὰ γνωρίσματα αὐτῆς καὶ τὰ στοιχεῖα, πᾶσαι αἱ περὶ αὐτῆς ἀμφιβολίαι καὶ αἱ κατ' αὐτῆς προσβολαί, πᾶσαι αἱ περὶ αὐτῆς μαρτυρίαι τῶν αἰώνων καὶ τῆς ἱστορίας, αἱ μαρτυρίαι τῆς ἐπιστήμης, αἱ μαρτυρίαι τοῦ οἰκογενειακοῦ καὶ τοῦ πολιτικοῦ βίου, αἱ μαρτυρίαι τῆς προόδου τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς ὁπισθοδρομήσεως αὐτοῦ, πάντα ταῦτα ἐξετάζονται, προσκομίζονται, κρίνονται κατὰ τρόπον τοσοῦτον μεθοδικόν, τοσοῦτον πρακτικόν, τοσοῦτον ἐποικοδομητικόν, ὥστε πρέπει νὰ ὑπάρχῃ τερατώδης τις διαστροφή, διὰ νὰ διαφωνήσῃ τις ἐν τέλει πρὸς τὸν συγγραφέα, ἢ διὰ νὰ μὴ αἰσθανθῇ ἐν αὐτῷ διαρρέουσιν τὴν ἀμφιβολίαν καὶ ἐπιβαλλομένην τὴν ἀνάγκην δευτέρας καὶ τρίτης ἐτι μελέτης, ὅπως δεχθῇ ὅλον τὸ φῶς τὸ ἐκπεμπόμενον ἀπὸ τῶν σελίδων τῆς «Ἀδημῶδους τοῦ χριστιανισμοῦ ἀπολογητικῆς».

Ἐὰν ἀληθεύῃ τὸ τοῦ Ἀριστοτέλους, ὅτι «βέλτιον ἦτορ βελτίονος ἀεὶ αἷτιον γίνεται πολιτείας»· ἐὰν ἀληθεύῃ τὸ τοῦ Ταιν, ὅτι «ὁ Χριστιανισμὸς εἶνε τὸ ζεῦγος τῶν μεγάλων πτερυγῶν, δι' ὧν μόνον ὁ ἄνθρωπος δύναται νὰ ὑψωθῇ ὑπὲρ τὸν πνιγροῦ ὀρίζοντος καὶ τοῦ ἐρποντος βίου, ἢ διὰ ἐκκοπῆς τῶν πτερυγῶν καὶ ἡ ἀπλὴ αὐτῶν ἐξασθένησις ἐπὶ τῇ νεγας τὴν κατὰπτωσιν τῶν οἰκογενειακῶν καὶ δημοσίων ἡθῶν»· ἐὰν ἀληθεύῃ τὸ τοῦ καθηγητοῦ τῶν φυσιολογικῶν ἐπιστημῶν Βισσὺ ὅτι «πᾶσαι αἱ προσπάθειαι τοῦ ἀνθρώπου ὅπως ἀνκαλύψῃ τὴν ἀρχὴν καὶ τὴν οὐσίαν τῆς ζωῆς ἀπέβηθησαν μάταιαι, ἐφόσον ἀπεμακρύνετο ἀπὸ τῆς προτεινόμενης ὑπὸ τοῦ Χριστιανισμοῦ λύσεως»· ἐὰν ἀληθεύῃ ὅτι οἱ μεγάλοι τοῦ φιλοσόφων καὶ κοινωνιολόγων ἐβεβλῶνται διὰ τῶν περιστάσεων τῆς ἱστορίας ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς εἶνε δύναμις ἀναγεννήσεως ὅχι μόνον τῶν ἀτόστων, ἀλλὰ καὶ τῶν λαῶν, τὸ νέον τοῦ κ. Σκαλτσούνη ἔργον εὐρέως διαδιδόμενον, μέλλει νὰ συντελέσῃ σπουδαίως εἰς τὴν

παρ' ἡμῖν ἀναβίωσιν γνησίον καὶ ἀγνοῦ ἐπιστημονικοῦ πνεύματος, εἰς τὴν καλλιέργειαν γενναίων φρονημάτων, εἰς τὴν ἐμφύσησιν ἱεροῦ ἐνθουσιασμοῦ, καὶ εἰς τὴν δημιουργίαν τῶν ὄρων ἐκείνων, δι' ὧν αὐτὴς θὰ παραστῇ ὁ Ἰησοῦς ἐν τῷ ἔθνει ἡμῶν, ὡς ἐλπίς, ὡς ἀλήθεια, ὡς φῶς, ὡς ἀνάστασις, ὡς ζωὴ.

Μιχ. Ι. Γαλανός.

ΤΙ ΝΟΜΟΣ ΚΑΙ ΤΙ ΒΥΑΓΓΕΛΙΚΟΣ ΝΟΜΟΣ

Α

Ὁ νόμος τῶν ὕλικῶν ὄντων καὶ ὁ νόμος τῶν πνευματικῶν.

Τακτικῶς καὶ ἀνελλιπῶς λαμπρύνει καὶ ζωογονεῖ ὁ ἥλιος, γλυκαίνει καὶ τέρπει ἡ μελαγχολικὴ σελήνη, καὶ αἱ ἀπειράριθμοι καὶ ἀπειροποικίλοι τοῦ οὐρανοῦ λυχνίαι καταυγάζουσιν ἀπὸ τῆς αὐτῆς πάντα τε θέσεως, καὶ μεθ' ὅσης ἐκάστη ἔχει δυνάμει, διότι διατελοῦσιν ὑπὸ τὸ κράτος νόμου.

Ἡ ἐρρυθμὸς τοῦ σύμπαντος ἀρμονία, ἡ πάντα νοῦν καταπλήττουσα καὶ εἰς τὸ πνευματικόν τοῦ Δημιουργοῦ Βασιλείου ἀναβιβάζουσα δὲν θὰ ὑπῆρχεν, ἐὰν μὴ νόμος τὴν ἐνέργειαν τῶν δυνάμεων διέθνε καὶ εἰς ἐαυτὰ ἐκαστα συνεκράτει καὶ διατήρει.

Ἄνευ τῶν νόμων, οἵτινες διέπουν τὰς κινήσεις τῶν ἀστέρων κόσμων, τὸ πᾶν ἦτορ εἶναι σύγχυσις, συμφορμὸς, πτώσις, ἀπώλεια.

Βλέπομεν τοὺς κολοσσοὺς τῶν οὐρανῶν σωματῶν οἷονε σεβομένους τὴν αὐτοτελὴ ὑπαρξίν τῶν περὶ ἐαυτοὺς. Καὶ ἐνῷ ἦτο δυνατόν διὰ τῆς λειτουργίας αὐτῶν τούτων τῶν δυνάμεων μὴ ὑποκειμένων εἰς νόμον, νὰ προσεγγίσωσιν αὐτοὺς, νὰ τοὺς υπερθερμάνωσι καὶ διαλύοντες τὴν ἐλατικὴν τῶν μορίων αὐτῶν δύναμιν νὰ τοὺς θρυμματίσωσιν ἢ νὰ προσπείσωσιν ἐπ' αὐτῶν, νὰ τοὺς ἀναφλέξωσι καὶ ἐν μιᾷ στιγμῇ νὰ τοὺς ἐξατμίσωσιν, ἐν τούτοις ἐκαστος συντηρεῖται καὶ εὐεργετικῶς ἐπὶ τῶν ὑποδεεστέρων ἐπιδρᾷ ἀποτελῶν ἴδιον μετ' αὐτῶν Βασιλεῖον μικρὸν ἢ μέγα ἀναλόγως τῆς συντηρητικῆς δυνάμεως, ἣν ἔχει. Τὰ ὑποδέσμευα πρὸς τὰ ἀνώτερα περιέκονται ἐν χορῷ τάξεως. Τὸ δὲ ἐμμελὲς τῆς ἀρμονικῆς περιστροφῆς ἥμας εἶνε ἀκατάπαυστον καὶ ἀνελλοῦτον. — Διότι διατελοῦσιν ἐν νόμῳ.

Ὁ τὴν σύστασιν καὶ διατήρησιν τῶν οὐρανῶν σωματῶν ἐξετάζων σοφὸς Κέπλερς, ὁ ἐν τῷ σύμπαντι τὴν ἀρμονίαν ἀνευρὼν καὶ ἀνακράξας : «Οὐράνιαι ἀρμονίαι εὐλογεῖτε τὸν Κύριον· ψυχὴ μου, εὐλόγει τὸν Θεόν», παραβλήτεος πρὸς τὸν ἱερὸν ὑμνογράφον τὸν λέγοντα : «Πᾶσα πνοὴ καὶ πᾶσα κτίσις σε δοξάζει, Κύριε».

Ἡ ἐμφυχοῦς καὶ ἀψυχοῦς φύσις αἰώνιον πρὸς τὸν Δημιουργὸν δοξολογίαν καὶ εὐχαριστίας ἥμας ἀναπέμπτει, καὶ τὸ ἥμας τοῦτο εἶνε ἥμας τάξεως καὶ ἀρμονίας, ἥμας σκοπιμότητος καὶ ωφέλειας.

Τάξις καὶ ἀρμονία, σκοπιμότης καὶ ωφέλεια δὲν θὰ ὑπῆρ-

χον, ἐὰν μὴ τὰ πάντα ὑπὸ νόμον φυσικὸν ἀμετάβλητον ὑπῆγοντο.

Ἐὰν τὸν ὕλικόν κόσμον τάξις καὶ ἀρμονία διέπῃ, διότι ἐπ' αὐτοῦ κυριαρχεῖ νόμος, τὸν πνευματικὸν κόσμον τί δέον νὰ διέπῃ καὶ τί ἐπ' αὐτοῦ νὰ κυριαρχῇ;

Μὴ ἀταξία καὶ σύγχυσις; μὴ ἐκκεντρικότης καὶ ἐκτροχιασμός; μὴ ἀνυποταξία καὶ ἀπειθεια;

Κόσμος ὕλικός ἔνευ πνευματικοῦ θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐννοηθῇ, διότι ἦτο ἀδύνατον νὰ λάβῃ ὑπέρχιν.

Τὸ πνευματικὸν εἶνε ὑπέροχον τοῦ ὕλικου, διότι τοῦτο χάριν ἐκείνου ἐδημιουργήθη.

Ὁ Θεός, πνεῦμα ὕψιστον, πνεῦμα ἀπειροτέλειον, πνεῦμα πανάγαθον, παντοδύναμον καὶ πένσοφον, ἐδημιούργησε καὶ ἐμόρφωσε σῶμα.

Καὶ ἐν αὐτῷ ἔθετο τὸ πνεῦμα κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν ἐαυτοῦ ποιήσας αὐτό.

Πνεῦμα ἐν ὁργανισμῷ ὕλικῳ καὶ ἐπὶ τοῦ ὕλικου κόσμου βασιλεῖον : ἴδου ὁ ἄνθρωπος, τὸ ἀνθρώπινον γένος, ὁ ἀνθρώπινος κόσμος.

Τὸ πνεῦμα αὐλον, ἀφύρτον, ἀθάνατον, αἰώνιον· ἡ ὕλη φθαρτὴ εἰς ἀποσύνθεσιν ὑποκειμένη.

Εἶνε δυνατόν ἄρα γε νὰ ὑποτεθῇ ὅτι ὁ μὲν ὕλικός κόσμος κατὰ τὴν βουλὴν τοῦ Παντοδυνάμου καὶ πανσόφου Δημιουργοῦ εἶνε προωρισμένος νὰ διατηρῆται ἐν τάξει καὶ ἀρμονίᾳ, ὁ δὲ πνευματικὸς κόσμος ἐν ἀταξίᾳ καὶ σύγχυσι; Λογικῶς ἀδύνατον.

Τὰ ἀψυχα καὶ ἄλογα ἐν ἀμοιβαίᾳ σεβασμῷ, νόμου ἔνεκα· καὶ τὰ ἐμψυχα καὶ λογικά ἐν ἀμοιβαίᾳ βλάβῃ καὶ καταστροφῇ, ἀνομίας ἔνεκα : Λογικῶς ἀπαράδεκτον, διότι λογικῶς ἀτεπώτατον.

Νόμος διὰ τὸν ὕλικόν κόσμον· νόμος διὰ τὸν πνευματικόν κόσμον.

Ἴδου τὸ λογικόν.

Πνευματικὸς κόσμος ἐν ἀταξίᾳ καὶ σύγχυσι, ἀνομίας ἔνεκεν, εἶνε τι τερατώδες.

Τίς ὁ νόμος, ὁ τὰ ὕλικά σώματα διέπων καὶ ταῦτα ἐν τῇ πρὸς ἄλληλα τάξει καὶ ἀρμονίᾳ συντηρῶν;

Ρυθμίσις τῶν ἐνεργειῶν τῆς φυσικῆς δυνάμεως τῆς κοράτως ἐν τοῖς μεγίστοις καὶ τῆς ἐλαχίστης ἐνυπαρχούσης, ἐκαστον δὲ εἰς τὸν ἴδιον αὐτοῦ σκοπὸν διευθυνούσης ἀναγκαίως.

Ἡ δύναμις αὕτη ποικίλως ἐκδήλωται ἐν τῇ ποικίλῃ τῶν ὄντων καὶ τῷ ποικίλῳ σκοπῷ, δι' ὃν ἐκαστον ὑπάρχει. Ἐλξία, βαρύτης, κεντρόφυς κ.λ.π. εἶνε αἱ ἐκδηλώσεις τῆς συντηρητικῆς καὶ κινητηρίου τῶν ὄντων φυσικῆς δυνάμεως.

Αἱ ποικίλαι χημικαὶ συνθέσεις, ἀναλύσεις καὶ μετατροπαί, αἱ ἀκατανόητοι ὁργανώσεις καὶ ἀφομοιώσεις, ἀποτελοῦσι τὰς ποικίλας ἐκδηλώσεις τῆς συνθετικῆς τῶν ὕλικῶν ὄντων δυνάμεως, ἐξ ἧς παράγεται ἡ ὕλικὴ ζωὴ καὶ ἡ φυτικὴ καὶ ζωικὴ διαμόρφωσις, συντήρησις καὶ ἀνάπτυξις.

Τὸ πᾶν λοιπὸν ἐν τῷ ὕλικῳ κόσμῳ διέπει δύναμις εὐθύ πρὸς σκοπὸν καὶ τὰ ἐλάχιστα διευθύνουσα καὶ κανονικῶς ρυθμίζουσα.

Ἡ δύναμις αὕτη ἡ κοράτως ἐν τοῖς ὁρατοῖς ἐνεργοῦσα

κατ' ἀπειροποίητον τρόπον, ἐνεργεῖ καὶ ὁρίσμενους καὶ ἀμεταβλήτους κανόνες, τὸ σύνολον τῶν ὁποίων ἀποτελεῖ τὸν φυσικὸν ἢ ὑλικὸν νόμον.

Ὅπως διὰ τὴν τῶν ὑλικῶν σωμάτων συντήρησιν ὁ προσήκων εἰς αὐτὰ φυσικὸς νόμος εἶνε ἀνγκαιότατος, οὕτω καὶ διὰ τὴν συντήρησιν τῶν πνευματικῶν ὄντων ἀνάγκη ἀπόλυτος τοῦ προσήκοντος εἰς αὐτὰ νόμου.

Εἰς τὰ ὑλικά ὄντα συμψύεται ἡ συνεκτικὴ καὶ κινητήριος αὐτῶν δύναμις καὶ εἶνε τῆς οὐσίας αὐτῶν συστατικόν.

Εἰς τὰ πνευματικά ὄντα ὡσαύτως ἡ ἰδιόζουσα εἰς αὐτὰ δύναμις, ἡ πρὸς τὸν οἰκεῖον ἰθύνουσα σκοπὸν, εἶνε σύμφυτος καὶ τῆς οὐσίας αὐτῶν συστατικὸν ἀπαραίτητον.

Ὅπως εἰς τὰ ὑλικά ἡ διέπουσα αὐτὰ σύμφυτος δύναμις ὁρᾷ ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ φυσικοῦ τῆς ὕλης νόμου, οὕτω καὶ εἰς τὰ πνευματικά ἡ διέπουσα αὐτὰ δύναμις ὁρᾷ δυνάμει νὰ εἴπωμεν ὅτι ὁρᾷ ὑπὸ τὸ κράτος ἐτέρου νόμου, τοῦ πνευματικοῦ.

Δὲν δύνασαι νὰ ἐννοήσῃς σῶμα ὑλικὸν ἄνευ νόμου φυσικοῦ διέποντος αὐτὸ προσήκοντος καὶ ἀναλόγως πρὸς τὸν σκοπὸν, δι' ὃν ἐδημιουργήθη καὶ ὑπάρχει. — Οὐδὲν ὑπάρχει τυχαίως καὶ σκοποῦ χωρὶς.

Δὲν δύνασαι νὰ ἐννοήσῃς πνευματικὴν ὑπαρξίν χωρὶς νὰ ἐννοήσῃς ἅμα καὶ τὴν διέπουσαν οἰκείαν πρὸς τὴν φύσιν αὐτῆς δύναμιν.

Ἐννοεῖς τὰ ὑλικά ὄντα φθαρτά καὶ πρόσκαιρα ἐν σχέσει πρὸς τὴν αἰωνιότητα τὴν ἀτελείτητον; Δὲν δύνασαι παρὰ καὶ τὴν διέπουσαν αὐτὰ σύμφυτον δύναμιν ἢ νόμον νὰ ἐννοήσῃς συμφορημένην καὶ συμπαρερχομένην αὐτοῖς.

Ἐννοεῖς τὰ πνευματικά ὄντα ἄβυσσος, ἀφθαρτα, ἀθάνατα, αἰώνια; Δὲν δύνασαι παρὰ καὶ τὴν σύμφυτον αὐτοῖς δύναμιν, ἥτοι τὸν νόμον, τὸν φυσικὸν ἐν τῇ οὐσίᾳ αὐτῶν, τὸν ἰθύνοντα πρὸς τὸν οἰκεῖον σκοπὸν, νὰ ἐννοήσῃς αἰώνιον.

Πῶθεν ὁ ὑλικὸς φυσικὸς νόμος; Ἀπὸ τοῦ Παντοδυνάμου καὶ Πανσφύου Δημιουργοῦ ἐν τοῖς σώμασιν ἐντεθειμένος.

Πῶθεν ὁ πνευματικὸς φυσικὸς νόμος; Ἀπὸ τοῦ Θεοῦ τοῦ ἐμψύσαντος εἰς τὸν ἀνθρώπινον σωματικὸν ὁργανισμόν τὸ πνεῦμα, ἐν ᾧ ὁ ἄνθρωπος ἀναδεικνύεται εἰκὼν τοῦ Θεοῦ.

Ὅποια ἡ ποιότης τοῦ ὑλικοῦ φυσικοῦ νόμου, ἐν τοῖς εἰρημέναις ἀτελῶς καὶ δι' ὀλίγων ἄλλ' ὅσον εἶδει, ὑπεδείχσαμεν.

Τίς δὲ ὁ φυσικὸς τοῦ πνεύματος νόμος, ὁ μόνος δυνάμενος νὰ ἰθύνῃ τὸ πνεῦμα πρὸς τὸν οἰκεῖον σκοπὸν καὶ νὰ συντελέσῃ τὴν πληρωσιν τοῦ αἰωνίου αὐτοῦ προορισμοῦ;

Τῶς τί ὑπολείπεται νὰ ἐξετάσωμεν.

Τιμὸθ. Ἀναστασίου.

ΟΙ ΕΜΠΡΗΣΤΑΙ ΨΥΧΩΝ

Δὲν θὰ ἐφρόντιστε ἐάν σᾶς ἐπρότεινον νὰ βάλῃτε πῦρ εἰς ἕν χωρίον, ἢ καὶ εἰς μίαν μόνον οἰκίαν, ἐστὶ καὶ εἰς ὕδραν, κατὰ τὴν ὁποίαν οὐδεὶς ἔνοικος ὑπῆρχεν ἐν αὐτῇ;

Ἀλλὰ προσέξατε μήπως διαπράττετε πολὺ φρικωδέστερον ἔγκλημα, ἐμπρησμόν καὶ ὀλεθρὸν ψυχῶν.

Γινόμενοι αἱτοὶ τοῦ νὰ κυριευθῇ μία ψυχὴ ἀπὸ ἐν πάθος, φέρετε πῦρ ἀπωλείας ἐπ' αὐτῆς. Ἔκτε εἰς καταλαλιὰν ὠθεῖτε τινά, εἴτε εἰς ἐγθραν, εἴτε εἰς ὀργήν, εἴτε εἰς ματαιολογίαν καὶ ἀσχρολογίαν, εἴτε εἰς ψεύδος, εἴτε εἰς κλοπὴν, εἴτε εἰς ἀσωτεῖαν ἢ οἰκνδήποτε ἄλλην ἀμαρτίαν, ἐνοχοὶ γίνεσθε ἐμὲ πρησμοῦ κατ' αὐτοῦ.

Οἶου δὲ ἐμπρησμοῦ!

Κατὰ τὸν Κύριον ἡμῶν μία ψυχὴ περισσώτερον ἀπὸ τὸν κόσμον ἀξίζει ὅλον.

Τί λοιπὸν ἐμπρηστὴς οἰκίης; ἡ χωρίου; ἡ πόλεως; ἡ πόλεως πολλῶν; ἡ τῆς γῆς ὁλοκλήρου; Καὶ ἐὰν ἀκόμη ὅλα τὰ ἄστρα γεμάτα ᾤσαν ἀπὸ πόλεως, καὶ θαυλὸν κρατῶν τις τεράστιον, ἔφερον αὐτὸν ἀνὰ πάντας τοὺς κόσμους, οἵτινες αἰωροῦνται εἰς τὸ κενόν, καὶ κατέκειεν αὐτοὺς, ἀπὸ τὸν παλαιὸν κόσμον αὐτὸν ἐμπρηστὴν ὅς ἦτο κκοιργότερος ἐκεῖνος, ὅστις μίαν μόνον ἀπώλεσε ψυχὴν, ἀνάψας ἐν αὐτῇ τὸν ἔρωτα τῆς ἀμαρτίας, καὶ ἀναρριπίσας ἐν αὐτῇ τὰς φλόγας τῶν παθῶν.

Ἄνθρωποι, οἵτινες τὰς γραμμὰς ταύτας ἀνγινώσκετε, προσέξατε!

Ραίνετε μὲ δρόσον ἀγιασμοῦ καὶ ἀγάπης τὰς ψυχὰς τῶν οἰκείων σας, τῶν φίλων σας, τῶν γνωστῶν σας. Ἀπέχετε δὲ ἀπὸ τοῦ νὰ ἐμπρήσατε καὶ μίαν μόνον ψυχὴν. Ὅστις ἐνέπρησε, θὰ ἐμπρησθῇ. Ὅστις ἐκράτησε θαυλὸν ἀμαρτίας, εἰς φλόγας κολάσεως θὰ ριφθῇ. Καὶ ὅστις εἰς ψυχὰς ἐπροξένησεν ἔγκλημα, τὸν ἑαυτὸν τοῦ κατέκαυσεν ἐξ ὁλοκλήρου.

Μιάς καλύθης ὁ ἐμπρησμός εἶνε θέαμα ὀλεθρόν.

Ἄ! ὅσα γρίκη εἰς τὸν ἐμπρησμόν μιᾶς ζωῆς εἰκόνας τοῦ Θεοῦ, ἀπὸ τὴν ὁποίαν προηγουμένως ἀφῆρεσαν τὸ κάλλος τῆς! ὅσον ἔγκλημα εἰς τὸν ὀλεθρὸν μιᾶς ψυχῆς, διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ὁποίας ἔχουσεν ὁ Κύριος τὸ αἷμα τοῦ ἐπὶ τοῦ σταυροῦ!

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ—ΕΠΙΕΙΚΕΙΑ

Αἱ ἀληθῶς δίκαιαι ψυχαὶ εἶνε καὶ ἐπιεικεῖς. Ὁ Ἰωσήφ ἦτο ἀρραβωνισμένος τὴν Παρθένον Μαρίαν. Τί δ' ἠθέλησε νὰ κάμῃ, ὅτε τὴν εἶδεν ἐν γαστρὶ ἔχουσαν, χωρὶς ἀκόμη νὰ ἔχῃ πληροφορηθῇ ὅτι συνέλαβεν ἐκ πνεύματος ἁγίου; Βεβαίως ἐθλίβῃ καὶ ἔκλαυσε καὶ ἐστέναξεν. Ἀλλ' οὐτέ ἐβαλε λίθον κατ' αὐτῆς, οὔτε ὕδρισεν, οὔτε ἐβαιοπαράγγησεν, οὔτε τὴν ἐξέπλημψεν. Ἐπιεικὴς ἐν τῇ δικαιοσύνῃ του, ἠθέλησε μόνον νὰ τὴν ἀπολύσῃ λάθρα. Καθ' ἣν στιγμήν τὴν ἐνόμιζεν ἐνοχόν, δὲν ἐδέσποσεν ἐν αὐτῇ ἡ παραφορά, ἀλλ' ὁ οἰκτός. Ἡ τιμὴ δὲν τῷ ἐπέτρεπε τὴν πλήρη ἀνοχήν· ἀλλὰ καὶ ἡ ἀγαθότης καὶ ἡ βαθεῖα στοργὴ ἀπέχλειε τὴν ἐκδίκησιν. Τοιοῦτοτρόπως αἱ ἀληθῶς μεγάλα καὶ εὐγενεῖς καὶ ἀγαπῶσαι ψυχαὶ ἐνέχουσι πάντοτε ἀρετὴν ἐπιεικειαν, καὶ ἀντὶ νὰ δίδωσι λάκτισμα εἰς τὸν πίπτοντα, χύνουσι δάκρυ ἐπ' αὐτοῦ.

Η ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΥΠΗΚΟΟΤΗΣ

Πολύτιμος ἦτο εἰς τὴν ἀρχαιότητα ὁ τίτλος τοῦ Ῥωμαίου πολίτου. Ὁ Παῦλος, μέλλων νὰ μαρτυρηθῇ ἐν Ἱερουσολύμοις κατὰ διαταγὴν τοῦ χιλιάρχου, ἐσώθη μὲ τὸ νὰ προσέβαλε τὸν τίτλον τοῦ αὐτοῦ. Τοιοῦτοτρόπως καὶ σήμερον ἡ ὑπηρεσία, ἡ ἐκασφαλίζουσα προστασίαν ἐκ μέρους ἰσχυρῶν πολιτειῶν, εἶνε πολυτιμώτατον ἀπόκτημα. Ἐν τῇ εἰναι τινὰ Ἀγγλὸν ὑπῆκοον, Ῥώσον, Γερμανόν κτλ. ὑπάρχει δύναμις, σεβασμός, θάρρος, ἀσφάλεια. Ἀλλ' εἶνε ἄρα γε μικρόν τὸ νὰ ἔχῃ τις γνησίαν καὶ πραγματικὴν χριστιανικὴν ὑπηρεσίαν; Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον διὰ νὰ σώσῃ. Ἀπὸ τί; Ἀπὸ τὴν ἀμαρτίαν· δηλαδὴ ἀπὸ τὴν αἰώνιον κώλασιν. Καὶ τίνας; αὐτὸν λαὸν αὐτοῦ. Ἡμεῖς ὅσους τὸν πιστεύομεν καὶ ὅσους τὸν ἀγαποῦμεν, φυλάττοντες τὰς ἐντολὰς του. Σωφρονεῖς λοιπόν, ὦ ἄνθρωπε; Ἐσο ὑπῆκοος Χριστοῦ. Καὶ ὁ κόσμος ὅλος τότε ἂν συνομόσῃ κατὰ σοῦ, οὔτε κατὰ τρίγλῃ θὰ ἡμπορέσῃ νὰ σὲ βλάψῃ. Διότι ἐφ' ὅσον τὸν Χριστὸν ἔχῃς, διὰ πᾶσαν ἀπώλειαν θέλεις ἀποζημιωθῇ μυριοπλάσιος, καὶ ὅταν πᾶσαι αἱ ἀνθρώπιναι προστασίαι καταργηθῶν, ἡ προστασία τοῦ Κυρίου θὰ εἶνε μόνη εἰς αἰῶνας ἀτελειότητος μετὰ σοῦ.

ΣΠΗΛΑΙΟΝ ΚΑΙ ΑΝΑΚΤΟΡΟΝ.

Ἐν σπήλαιον δὲν εἶνε πάντοτε χαμηλότερον ἐνὸς ἀνκιδόρου. Ἀφ' οὗτο ὁ Κύριος ἡμῶν ἀνεκλήθη ἐν τῇ φάτνῃ, τὸ παιδίον ἐνὸς χωρικοῦ δύναται νὰ σταθῇ ὑψηλότερον ἀπὸ τὸ παιδίον ἐνὸς Καίσαρος.

Η ΕΥΤΥΧΙΑ ΤΟΥ ΑΣΕΒΟΥΣ.

Πολλοὶ λέγουσιν ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος εἶνε ἀσεβής, καὶ ὁμῶς εὐτυχεῖ ὁ Θεὸς τοῦ ἀμύνει ὅλα τοῦ κόσμου τὰ κακά. »

Ἐρωτῶ· ἄρα γε εἶνε βέβαιον καὶ ὅτι θὰ τὰ χαρῇ ἕως τέλους τῆς ζωῆς του;

Καὶ ὅταν ἀργότερον τὰ χάσῃ, δὲν θὰ εἶνε ἀκριβῶς ἐλεεινότερος, ἐπειδὴ ἐπὶ μακρὸν ἔζησε μέσα εἰς τὴν καλοζωίαν καὶ τὴν ἄνεσιν;

Κλαίεις τὸν ἐπαίτην· ἀλλὰ δὲν εἶνε τάχα σφοδρότερον θρήνων ἄξιος ὁ βασιλεὺς, ὅστις εἰς τὰ ἔσχατα τοῦ βίου του κατήντησεν εἰς ἐπαιτείαν;

Ἀλλ' ὑπάρχουν, λέγεις, ἀσεβεῖς, οἱ ὁποῖοι ἀποθνήσκουν πλούσιοι καὶ εὐτυχεῖς. Πλούσιοι, ναι· ἀλλ' ὅτι καὶ εὐτυχεῖς εἶσαι βέβαιος;

Δὲν εἶδες ἐκατομμυριοῦχος, μελαγχολικούς; Καὶ πολυτάλαντοι ἄνθρωποι δὲν ἠτύχησαν πολλάκις.

Ἐάν εἰς τὸν οἶκον τοῦ ἀσεβοῦς πλουτοῦ ὑπάρχουν ψυχρήτητες, φιλονεικίαι, ἰδιοτροπίαι, ἀσυμφωνίαι, ἐριδῆς, ἀπειθεῖαι, ἀπιστίαι· ἐάν οὕτω, τέκνα, ἀδελφοί, ἀδελφαὶ ποτίζονται πικρίας μεταξύ των· ἐάν ἐπικρατοῦν ἐκεῖ μέσα νεῦρα καὶ ἐμφωλεύουσιν γογγυσμοί, παροξυσμοί, ἀπάται, εἶνε τάχα τὸ σπῆτι αὐτὸ εὐτυχισμένον, μόνον διότι εἶνε πλούσιον;

Καὶ ὅταν ἐνσκήπτουν χαλασμοὶ στομάχων καὶ ὁ πλούσιος δὲν ἡμπορῇ νὰ διώξῃ τὴν ἀρρώστιαν· καὶ ὅταν τὸ φάσμα τοῦ θανάτου ἐμφανίζηται εἰς τὰ χρυσωμένα παραπετάσματα τῆς κλίνης τοῦ πλουτοῦ, τὰ δὲ ἐκατομμύριά τοι δὲν ἰσχύουν νὰ τὸν ἀποδιώξουν, ν' ἰμίζεις ὅτι καὶ τότε τὸ σπῆτι τὸ πλούσιον εἶνε σπῆτι εὐτυχισμένον;

Καὶ τέλος πάντων, ἂς ὑποτελῇ ὅτι ὁ ἀσεβὴς πλούσιος μέχρι τέλους τῆς ἐπιγείου ζωῆς του ἐστάθῃ κατὰ κόσμον εὐτυχής, ὅτι δὲν εἶχεν εἰς τὸ σπῆτι τοῦ ἀρρώστου, οὔτε θανάτου, οὔτε μελαγχολίας, οὔτε στενοχωρίας, ὅτι ἔτρωγε πάντοτε καὶ ἔπινε καὶ κῦφραινετο.

Θὰ γογγύσῃς διὰ τὴν μακροθυμίαν τοῦ Θεοῦ;

Ἀλλὰ τί εἶνε τὰ πενήκοντα, τὰ ἐξήκοντα, τὰ ἑβδομήκοντα, τὰ ἑκατὸν ἔτη τῆς μακροθυμίας ἀπέναντι τοῦ αἰωνίου τῆς μελλούσης τιμωρίας;

Καὶ ἀφοῦ αὕτη ἡ μακροθυμία μέλλει νὰ χειροτερεύσῃ τὴν θέσιν τοῦ ἀσεβοῦς, ὅστις δὲν τὴν ἐχρησιμοποίησε διὰ νὰ μετανοήσῃ, διὰτὶ αὕτη ἡ μακροθυμία σὲ ἐνοχλεῖ, ἀντὶ νὰ σὲ εὐχαριστήσῃ;

Ἀλλὰ σὲ ταραττοῦν οἱ γέλωτές του καὶ οἱ καγχασμοὶ τοῦ καὶ αἱ ἀλαζονεῖαι τοῦ καὶ τὰ συμπόσιά του;

Καὶ διατὶ δὲν τὸν οἰκτερεῖς μᾶλλον;

Ἐάν γλεντᾷ τις εἰς μίαν αἴθουσαν τοῦ οἴκου του, ἐνῷ ἡ πυρκαϊὰ κατέφαγε τὸ ἄλλο μέρος καὶ μετ' ὀλίγον αἱ φλόγες τῆς θὰ περιζώσουν καὶ τὸν ἴδιον, ἤθελες ζηλεύσει;

Ἐάν εἰς ἄνθρωπος τραγουδῇ πανευτυχῆς ἐπὶ τοῦ χεῖλους ἀδύσσου, τὰ βῆθη τῆς ὁποίας εἶνε ἔτοιμα νὰ δεχθῶν τὸ πτώμα του, ἤθελες τὸν καλοτυχήσῃ;

Τοιοῦτόν τινα θεώρει καὶ τὸν ἀσεβὴ πλούσιον καὶ μὴ φθονήσῃς μηδὲ γογγύσῃς διὰ τὴν εὐτυχίαν του.

Ὅσον περισσώτερον ὑψοῦται, τόσον βαθύτερον θὰ καταπέσῃ.

Καὶ ἀπὸ τοῦ βάθους τῆς καλύθης σου εὐχαρίστησε τὸν Θεόν διὰτὶ σὲ διεφύλαξεν ἀπὸ τοῦ νὰ γείνης ὁ πλούσιος ὁ ἀσεβής.

Ὁ Σόλων εἶπε ἀμνηστέον πρὸ τοῦ τέλους μακάριζε. »

Ὁ Κραῖστος, γελῶν ἐν τῇ ἀμυγρῇ τῆς δυνάμεώς του, τὸ ἀνεγνώρισεν ἀπὸ τοῦ ὕψους τῆς πυρᾶς.

Καὶ ἐγώ, μακρὰν τοῦ νὰ καλοτυχῶ τὸν πλούσιον τὸν ἀσεβή, ταλανίζω ὅμως μαζί μ' αὐτὸν καὶ ἐκεῖνος, οἵτινες δεκαεννέα αἰῶνας μετὰ Χριστοῦ δὲν ἡμπόρεσαν νὰ ἐννοήσουν ὅτι καὶ εἰς αὐτὰ τὰ ἀνάκτορα, ὅταν αἱ ἐντολαὶ τοῦ Θεοῦ δὲν φυλάσσονται, πρέπουσι θρήνοι μόνον καὶ ὀδυρμοί. **Μ. Γ.**

ΑΡΧΑΙΡΕΣΙΑΙ 'ΑΝΑΠΑΛΑΣΕΩΣ,

Γενομένων νέων ἀρχαιρεσιῶν τακτικῶς πρεσβυτέρου καὶ Διοκ. Συμβουλίου τῆς «Ἀναπλάσεως» ἐπὶ τῇ βῶσει τοῦ νέου Κανονιστικοῦ ἐξελέγησαν τακτικῶς μὲν Πρέσβυρος ὁ κ. Ἰω. Σαλτασόνης· σύμβουλοι δὲ οἱ κ. κ. Τιμόθεος, Ἀναστασίου καὶ Πινάρετος Δουληγέρης, ἀρχιμαγρίται, Κ. Διαλησμάς, Μ. Γαλανός, Χρ. Ἰωαννίδης, Γ. Στρατούλης, Π. Καπλάνιδης καὶ Γ. Ματθιόπουλος. Ὡς ἀναπληρωματικοὶ δὲ οἱ κ. κ. Χρῆστος Βρυχωρόπουλος, Βερθελομαῖος Μητρόπουλος, Ἱερώνυμος

μόναχος, Ἀντ. Βαρθολομαῖος, Γ. Σιδερίδης, Γεν. Οἰκονομὸς, ἀρχιμανδρίτης, καὶ Χρῆστος Μητρόπουλος. Τὸ δὲ νέον Συμβούλιον, συνεθὼν εἰς τακτικὴν συνεδρίασιν, ἐξελέξεν ἀντιπρόεδρον μὲν τὸν κ. Κ. Διαληγμαῦν, γεν. Γραμματεῖα τὸν κ. Πανόρετον Δουληγέρην, ἐκδικόν τὸν κ. Χρ. Ἰωαννίδην, ταμίαν τὸν κ. Γ. Στρατούλην καὶ ἐφορὸν τῆς Βιβλιοθήκης τὸν κ. Π. Καπλανίδην.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Κατὰ τὴν πιθικωτέραν γνώμην ἡ Κυβέρνησις Ζαΐμη θὰ υποβάλῃ τὴν παρα τῶν τριῶν αὐριον Παρασκευῇ.

— Τὴν προσεχῇ Παρασκευῇ θὰ ἐπιληφθῇ τοῦ ἔργου τῶν ἐξελέξεων ἡ Βουλὴ.

— Ἐξεδόθη νέον ἐβδομαδιαῖον ἡμερολογεστικὸν περιοδικὸν ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἀναμνηστικὸν» μὲ διευθυντὴν τὸν κ. Γ. Ζ. Δημακόπουλον, καὶ συντάκτην τὸν κ. Γ. Σ. Μικρῶν.

— Ὡσαύτως ὁ ἐν ἐν Πάτραις ἡμερολογεστικὸς Σίλλογος ἤρξατο ἐκδόειν μηνιαῖον ἡμερολογεστικὸν περιοδικὸν ὑπὸ τὸν τίτλον «Ὁ Σταυρὸς».

— Τετρακίδισι χιλιάδες Ἰκωδιτῶν τῆς Ἰνδικῆς ζήτοσι νὰ γαίνωσιν ὀρθόδοξοι.

— Ἐξελέγη ἐπίσκοπος Μετρῶν καὶ Ἀθῶνων ὁ τέως Πολυκῆς Ἰωακείμ· ἐπίσκοπος δὲ Πολυκῆς ὁ τέως Δαφνυσίας Παρθένιος.

— Διὰ καταλλήλου πατριαρχικοῦ ταχυρίου ἀνεκοινώθη τῇ Ὁθωμ. Κυβερνήσει διὰ τὰ περαιτέρω ὅτι ἡ Μ. Ἐκκλησία συνεπέλα αἰτήσεως τῆς Α. Θ. Π. τοῦ ἐν Ἀγίῳ Ὁρει ἐρησυχάζοντος Ἰωακείμ τοῦ Γ' ἐπέτρεψεν αὐτῷ τὴν εἰς Κωνσταντινούπολιν ἔλευσιν πρὸς περὶ θάψιν τῆς παθούσης ἐσχάτως ὑγείας τοῦ.

— Κατ' ἐλθέσεις ἐκ Περεπέ, δύο χωρία ἐκ τῶν πέριξ ἐπανήλθον εἰς τοὺς κόλπους τῆς Μ. Ἐκκλησίας.

— Ἀνευρέθη ἐν Ἀθήναις ὁ πολυτιμώτατος ἱερὸς Κώδιξ τῆς ἐν Ἀγίῳ Ὁρει Μονῆς τοῦ Παντοκράτορος, ὅστις εἶχεν ἀπολεσθῇ κατὰ μὴνα Νοέμβριον. Ἡ ἀστυνομία Ἀθηνῶν συνέλαβε τὸν δράστην τῆς κλοπῆς Λουρίδαν, ἐκ Πύρου, δόκιμον ἄλλοτε τῆς εἰρημένης Μονῆς, κατέσχε δὲ τὸ κλαπὲν κειμήλιον τυλιγμένον ἐντὸς μουσαμῆ καὶ ἀποικρυμμένον ἐν κοφίνῳ. Ὁ Κώδιξ οὗτος, ἐπὶ παλαιοῦ γεγραμμένος, περιέχει δόξακληρον τὴν Καινὴν Διαθήκην, συντάγας τοῦ Γαληνοῦ καὶ νεαρὰς τῶν αὐτοκρατόρων Κωνσταντινουπόλεως. Τὸ μῆκος τοῦ εἶνε 165 χιλιοστών· τὸ πλάτος τοῦ 115· ἡ δὲ στάχυσις τοῦ, τέχνης σλαυικῆς ἐκ σφυρηλάτου ἐπιχρύσου ἀργύρου, 7 ἑκατοστών, καὶ τὰ δύο φύλλα συνδέονται διὰ χρυσῶν ἀλύσεων. Τὸ ἐμπροσθεν φύλλον φέρει γεγλυμμένην τὴν Σταύρωσιν· τὸ δὲ ὀπίσθεν τὸν Εὐαγγελισμόν. Περιέχει πρὸς τούτοις καὶ ἄλλας χρωματιστὰς εἰκόνάς, ἐξεργασμένας λεπτότατα.

— Λίγεται ὅτι ὁ γηραιὸς αὐτοκράτωρ τῆς Αὐστρίας θὰ νομφευσῇ τὴν περιγνήπισαν Ἰσαβέλλαν τοῦ Ὁρλεάν, μέλις συμπληροῦσαν τὸ 21ον τῆς ἡλικίας τῆς ἑτοῦ, ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ἀποκτήσεως κληρονόμου τοῦ θρόνου τοῦ.

— Ἡ ὑπὸ τὴν προεδρίαν τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλείας «Ἐν Χριστῷ Ἀδελφότης» ἐδημόσιευσεν ἐκκλησίαν, διὰ τῆς ὁποίας παρακαλοῦνται οἱ φιλόανθρωποι νὰ πύμψωσι κατ' εὐθεῖαν εἰς τὰ ἀνάκτορα οἰαδήποτε εἶδη ἐνδυμάτων, χάριν τῶν ἐν ταῖς φυλακαῖς ἐκδικῶν ἱερῶν τῆς Ἀδελφότητος θεῶν τρυφῶν πρὸ τῶν Χριστουγέννων καὶ τοῦ Ἁγίου Πάσχα ἀναμέλει καταλλήλως τὰ ἐνδύματα καὶ τὰ ὑπόδημα.

ΜΑΣΣΟΝΙΚΑ

Εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλον τὸ ἔκθερον τοῦ κ. Δουληγέρη ὅτι

ΣΚΟΠΟΣ ΤΗΣ ΜΑΣΣΟΝΙΑΣ Ὁ ΚΑΤΑΣΠΑΡΑΓΜΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑΣ

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΚΑΙ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Πᾶς Χριστιανὸς ὡς πρῶτον καὶ κύριον βιβλίον πρέπει νὰ ἔχῃ ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ τὴν Καινὴν Διαθήκην, δηλαδὴ τὴν Ἱεράν τοῦ Χριστιανισμοῦ Βίβλον τὴν περιέχουσαν τὰ 4 Εὐαγγέλια, τὰς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων, τὰς Ἐπιστολάς καὶ τὴν Ἀποκάλυψιν. Ἐν τῇ Βίβλῳ ταύτῃ εὐρίσκονται τὰ ἀναγνωσκόμενα κατὰ Κυριακὴν Ἀπίστολοι καὶ Εὐαγγέλια.

Κυριακὴ 28 Μαρτίου

Ὁ Ἀπόστολος ἐκ τῆς πρὸς Ἑβρ. Ἐπιστ. 5' 13—20.
Τὸ Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Μάρκ. 9' 17—31.

Κυριακὴ 4 Ἀπριλίου

Ὁ Ἀπόστολος ἐκ τῆς πρὸς Ἑβρ. Ἐπιστ. 9' 11—14.
Τὸ Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Μάρκ. 9' 32—45.

ΟΙ ΔΙΔΑΞΟΝΤΕΣ

Εἰς τὰς ΛΑΙΚΑΣ ΣΧΟΛΑΣ ΤΗΣ ἈΝΑΠΛΑΣΕΩΣ,
ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΕΧΗ ΕΒΔΟΜΙΔΑ

Εἰς τὴν Α' ἐν Ἀθήναις παρὰ τὴν Ἱ. Σύνοδον
7—8 μ. μ.

Κυριακὴ 28 Μαρτίου Μ.χ. Ι. Γαλανός.
Τετάρτη 31 » Κωνστ. Διαληγμαῦς.
Σαββάτω 3 Ἀπριλίου Μ.χ. Ι. Γαλανός.

Ἐν τῷ ναφ τῆς Ἀγίας Εἰρήνης
4—5 μ. μ.

Κυριακὴ 28 Μαρτίου Ἀρχιμ. Τιμόθ. Ἀναστασίου.

Ἐν τῷ ναφ τοῦ Μεγάλου Μοναστηρίου 7—8

Τρίτη 30 Μαρτίου μ.μ. Ἀρχιμ. Εὐσ. Μιχόπουλος.

Ἐν τῷ ναφ τῶν Ἀσωμάτων 7—8

Πέμπτη 1 Ἀπριλίου Ἀρχιμ. Εὐσ. Μιχόπουλος.

Ἐν τῷ ναφ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς 7—8

Σαββάτω 3 Ἀπριλίου Ἀρχιμ. Εὐσ. Μιχόπουλος.

Ἐν τῇ Λαϊκῇ Σχολῇ Οἰκονομίας 7 1) 2—8 1) 2
(παρὰ τὸν Σταθμὸν Μακρυγιάννη)

Πέμπτη 1 Ἀπριλίου Ἀρχιμ. Πανέρ. Δουληγέρης.

Σαββάτω 3 » Κωνστ. Α. Διαληγμαῦς.

Ἐν ταῖς Φυλακαῖς Παλαιοῦ Στρατῶνος
Τμήμα ὑποδίκων.

Παρασκευῇ 2 Ἀπριλίου 4—5 μ.μ. Ἀρχιμ. Π. Δουληγέρης.

Ἐν ταῖς αὐταῖς — Τμήμα καταδίκων.

Τρίτη 30 Μαρτίου 4—5 μ.μ. Ἀρχιμ. Τιμόθ. Ἀναστασίου.

Ἐν ταῖς φυλακαῖς Συγγροῦ 3—4

Παρασκευῇ 2 Ἀπριλίου Ἀρχιμ. Τιμόθ. Ἀναστασίου.

Ἐν τῷ Ζαννείῳ Ὁρφανοτροφείῳ ἐν Πειραιεῖ

Κυριακὴ 28 Μαρτίου 4—5 μ.μ. Ἀρχιμ. Πανέρ. Δουληγέρης.

Τρίτη 30 Μαρτίου 7 1) 2—8 1) 2 Μ.χ. Ι. Γαλανός.

Πέμπτη 1 Ἀπριλίου 7 1) 2—8 1) 2 Ἀρχ. Τ. Ἀναστασίου.

Σαββάτ. 3 » 7 1) 2—8 1) 2 Χ. Ἰωαννίδης.

Ἐν τῷ ναφ τοῦ Ἁγίου Νικολάου ἐν Πειραιεῖ

Κυριακὴ 28 Μαρτίου ἐν τῇ λοιτουργίᾳ + Μητροπόλεως

Παντοπόλεως Νεκτάριος.

Τύποις Α. Ζ. ΔΙΑΛΗΜΑ